

DUBBELE NATIONALITEIT VOOR SURINAMERS

De discussie over dubbele nationaliteit (bipatridie) en meervoudige nationaliteit doet al enige tijd flinke stof opwaaien. Enerzijds bestaat de overtuiging dat de keus voor één nationaliteit, hetzij de Surinaamse, hetzij een andere nationaliteit, volstaan moet en anderzijds leeft de opvatting dat het hebben van meerdere nationaliteiten geen misdaad is. In de discussie over de dubbele nationaliteit wordt vaak de nadruk gelegd op Surinamers in de diaspora.

De gevolgen van automatisch verlies van de Surinaamse nationaliteit bij verkrijging van een vreemde nationaliteit wordt niet voldoende onderkend en zelfs onderschat. In de Surinaamse nationaliteitswetgeving wordt onomwonden verklaard dat Surinamers van rechtswege hun Surinaamse nationaliteit verliezen bij het verkrijgen van een vreemde nationaliteit. De vraag is of deze regeling het belang van Suriname dient.

Kleine bevolking

Suriname is een land met een bevolking van minder dan een half miljoen mensen. Landen met een kleine bevolking kunnen zich een dergelijke regeling niet permitteren, omdat dit funest is voor de algehele ontwikkeling van het land.

Deze regeling rondom de dubbele nationaliteit getuigt niet van nationaal gevoel en druist in tegen alles wat nationalistenvoorstaan. De regeling druist in tegen de belangen van Suriname en het Surinaams volk. Door het van rechtswege verliezen van de Surinaamse nationaliteit bij het verkrijgen van een andere nationaliteit raakt Suriname op deze manier, formeel, zijn onderdanen kwijt aan het buitenland.

Landen als India, Brazilië en China met een grote bevolkingsomvang kunnen zich het kwijt raken van onderdanen aan andere landen permitteren. Ondanks de grote bevolking tracht India toch de binding te behouden met zijn onderdanen in het buitenland.

Suriname is een land met een kleine bevolking en heeft er met nadruk baat bij om de band met zijn onderdanen te behouden.

Bijna 1 miljoen Surinamers

Duizenden Surinamers zijn na 25 november 1975 hun Surinaamse nationaliteit kwijtgeraakt door het verkrijgen van een vreemde nationaliteit. In de meeste gevallen was dat de Nederlandse nationaliteit. Was er in de Surinaamse nationaliteitswetgeving opgenomen dat Surinamers niet van rechtswege hun Surinaamse nationaliteit kwijtraken bij het verkrijgen van een vreemde nationaliteit, dan hadden deze Surinamers naast hun vreemde nationaliteit hun Surinaamse nationaliteit kunnen behouden. Bij een dergelijke regeling zouden er in de wereld van vandaag geen 500.000 personen maar misschien één miljoen personen met de Surinaamse nationaliteit zijn. Wat men nu merkt is dat het aantal personen van Surinaamse afkomst met een andere nationaliteit, in den vreemde bijna even groot is als het aantal Surinamers in Suriname.

Internationaal aanvaarde beginselen

Ten tijde van de totstandkoming van de Surinaamse nationaliteitswet op 24 november 1975 en de toescheidingsovereenkomst inzake nationaliteiten tussen Nederland en Suriname, bestond er internationaal in vergaande mate overeenstemming om er naar te streven het ontstaan van meervoudige nationaliteit te voorkomen en of te beperken. Hierbij kan worden verwezen naar het Verdrag van Straatsburg van 1963. In hoofdstuk I van dit Verdrag wordt gestreefd naar een beperking van de gevallen van meervoudige nationaliteit. Bij de totstandkoming van dit verdrag werd geen rekening gehouden met enkele factoren die tot een enorme toename van de meervoudige nationaliteit leidden. Een van deze factoren is de trek van personen van arme landen naar rijke landen.

Met het ontwerpen van een tweede protocol behorend bij het Verdrag van Straatsburg van 1963 is het verschijnsel van meervoudige nationaliteit internationaal aanvaard en zien wij dat vele staten er toe overgaan om dit verschijnsel te accepteren. Meervoudige nationaliteit wordt thans toegepast door verschillende landen in de wereld zoals Turkije, Marokko, Iran, Italië, Frankrijk, Griekenland. Zelfs in Nederland is meervoudige nationaliteit toegestaan onder bepaalde voorwaarden.

Wijziging van de Surinaamse nationaliteitswet

Uit statistieken blijkt dat de emigratie uit Suriname vrijwel elk jaar groter is dan de immigratie. Er is sprake van een vertrekoverschot en er is sprake van 'brain drain' uit Suriname. De migratie van Surinamers naar het buitenland in de naaste toekomst zal niet afnemen. Denk maar aan Surinaamse studenten die in het buitenland studeren en niet meer terugkeren; geschoolde werknemers die een baan aangeboden krijgen in het buitenland en besluiten weg te blijven; Surinaamse mannen en vrouwen die met buitenlanders trouwen of samenwonen en een gezamenlijke huishouding in het buitenland voeren; ouderen en kinderen die in het kader van gezinshereniging een verblijfsvergunning in het buitenland krijgen en genaturaliseerd worden.

Omdat Suriname hierdoor veel van de eigen onderdanen zal kwijtraken aan het buitenland, lijkt het zinvol dat de Surinaamse wetgever de Surinaamse nationaliteitswetgeving wijzigt in die zin dat Surinamers in géén geval hun Surinaamse nationaliteit verliezen bij het verkrijgen van een vreemde nationaliteit.

Het is raadzaam dat Suriname tracht voorkomen een '*republiek zonder onderdanen*' te worden. Voor zowel het verkrijgen als het verliezen van nationaliteit verwijst het Volkenrecht naar de nationale wetgeving. De Surinaamse wetgever hoeft niet te kijken naar andere buitenlandse wetgevers: zij dient slechts rekening te houden met internationaal aanvaarde beginselen. De Surinaamse nationaliteitswetgeving zou zodanig gewijzigd kunnen worden dat Surinamers naast het verkrijgen van de vreemde nationaliteit hun Surinaamse nationaliteit behouden. Dit komt weer ten goede aan de (sociale en economische) binding met het land Suriname.

Indien de Surinaamse wetgever tot wijziging van de Surinaamse nationaliteitswetgeving overgaat, dient met twee groepen rekening te worden gehouden: Surinamers met de Surinaamse nationaliteit en Surinamers die hun nationaliteit zijn kwijtgeraakt bij het verkrijgen van een andere nationaliteit. Voor de eerste groep zou bepaald kunnen worden dat zij van rechtswege hun Surinaamse nationaliteit behouden bij het verkrijgen van een vreemde nationaliteit. Voor de tweede groep kan gedacht worden aan het van rechtswege verlenen van de Surinaamse nationaliteit. Hierdoor krijgt deze groep automatisch de Surinaamse nationaliteit zonder verlies van de vreemde of huidige nationaliteit. Pakistan en vele andere landen hebben zo een regeling getroffen waardoor zij vele burgers erbij hebben gekregen.

Surinaamse nationalistes zouden zich er rekenschap van moeten geven dat afstoting van Surinamers die een vreemde nationaliteit verwerven, tot sociaal-maatschappelijk gevolg heeft dat het 'wij-zij gevoel' wordt gecreëerd c.q. versterkt. Het 'wij-zij gevoel' tussen mensen van Surinaamse afkomst met de Surinaamse nationaliteit en mensen van Surinaamse afkomst die hun Surinaamse nationaliteit in rook zagen opgaan bij het verwerven van een andere nationaliteit. Het mag als algemeen bekend worden verondersteld dat een dergelijk 'wij-zij gevoel' geen positieve bijdrage levert aan een goede samenwerking tussen beide, kunstmatig gecreëerde groepen.

Conclusie

Voor kleine landen als Suriname, zal de invoering van dubbele of meervoudige nationaliteit meer voordelen dan nadelen opleveren. Bipatridie of meervoudige nationaliteit wordt door meer landen in de wereld toegepast. Kiest Suriname hiervoor, dan handelt het land niet in strijd met

internationaal aanvaarde beginselen bij het wijzigen c.q. aanpassen van de nationaliteitswetgeving.
Wijziging van de Surinaamse nationaliteitswetgeving is in landsbelang.

L. Soedamah